

12 RÖPIRAT.

Budapest 1885. augusztus 15.

V. évfolyam

XI. füzet.

N y i l a t k o z v á n y .

Alulírottak ezennel kijelentjük, hogy az „Országgyűlési mérsékelt ellenzéki antiszemita párt”-ot megalakítottuk.

A pártprogram, a % alá ide csatolt tervezet alapján, – a mely programtervezetet a részletes tárgyalás alapjául elfogadjuk, – a képviselőháznak f. é. szeptember végén törtéendő összeülése alkalmával tartandó pártértekezleten fog megállapíttatni, a midőn a párt végleges szervezése is eszközöltetni fog.

Kelt Budapesten, 1885. évi augusztus hóban.

Csuzy Pál s. k,

Istóczy Győző s. k

Dr. Komlóssy Ferencz s. h

Zimándy Ignác s. k.

%

A mérsékelt ellenzéki antiszemita párt programpontjainak tervezete.

I. A zsidóhatalom megtörése és a zsidó befolyás ellen-súlyozása a politikai, társadalmi s közgazdasági téren, nevezetesen a sajtó, a pénz- és hitelügy, a kereskedelem s közlekedésügy, az ipar s a földbirtokviszonyok terén. Ezen alapelvből kifolyólag sürgetendő mindazon intézmények létesítése, s támogatandók mindazon törvényes mozgalmak, melyek a most kitűzött cél megvalósítására alkalmasak. Ilyenek:

1. A nemzeti érdekeknek megfelelő helyes agrárpolitika által a földbirtokos s földművelő osztály érdekeinek megvédése.

2. Az új ipartörvény revisiója általánosan kötelező ipartársulatok életbeléptetése és a képesítés kellékének szigorúbb keresztülvitele tekintetében.

3. A váltóképesség megszorítása.
 4. A zsidó érdekeknek kedvező büntető kódex revisiója, s ezzel kapcsolatban esküdtszékek behozatala bűnügyekben.
 5. A bíróságok előtti szertartásos (rituális) eskü visszaállítására úgy büntető mint polgári perekben.
 6. Az italmérési regálénak a községek részére való megváltása; a regáleconkítás körüli eljárás szabályozása; a zsidóknak a korcsmáltatási jog gyakorlatától való eltiltása.
 7. A zsidó anyakönyvek vezetésének a polgári hatóságra való ruházása.
 8. A zsidók és keresztények közti házasság intézményének állandó ellenzése.
 9. A zsidók az országba való beözönlésének megakadályozása végett, a honosítási törvény megfelelő módosítása.
 10. Az államháztartás és államhitelügy oly módon való rendezése, hogy pénzügyeink s ezzel kormányzati viszonyaink a zsidó pénzhatalmaktól függetleníttessenek.
 11. A hazánkban élő nemzetiségek és keresztény hitfelekezetek közötti béke ápolása és a szolidaritás érzetének fejlesztése.
- II. Az új nyugdíjtörvény kiegészítése egy szolgálati pragmatikával az állami tisztviselők részére.
- III. A polgári magánjogi törvénykönyvnek mielőbbi egészbeni megalkotása.
- IV. A börze kiváltságos bíróságának eltörlése.
- V. Az államháztartás egyensúlyának helyreállítása céljából, az adómentes állampapírok megadóztatása s a százalékos börzeadó behozatala.
- VI. Az országgyűlés három évi tartamának továbbra is fentartása.
- VII. Önálló magyar bank és külön vámterület.
- VIII. Közjogi kérdésekben a mérsékelt ellenzéki antiszemita párt az 1867. évi 12-ik cikk által megalkotott közjogi kiegyezés alapján áll.

A mérsékelt ellenzéki antiszemita párt és ennek jövője.

A fentebbiekben vázoltuk azon programmpontokat, a melyeknek általánosságban a részletes tárgyalás alapjául elfogadása mellett, a mérsékelt ellenzéki antiszemita párt megalakult.

A fentebbi pontok legnagyobb része nem új. Az I. 1-10 pontok az 1883. október 8-án megállapított közös antiszemita pártprogrammra vonatkozó pontjait képezik,*) az azóta némileg megváltozott viszonyok számbavétele folytán szükségessé vált módosításokkal. Nevezetesen: az új ipartörvény úgy a kötelező ipartársulatok, mint a képesítés kellékének eszméjét elfogadván, s ekkép az antiszemita pártprogramm ide vonatkozó pontját részben megvalósítván, – most már csak az új ipartörvény revíziója sürgetendő általunk, az általánosan kötelező ipartársulatok életbeléptetése és a képesítés kellékének szigorúbb keresztülvitele tekintetében. Továbbá a regálefigyre vonatkozó pontba mint további kíváncsi felvetetett „a regálecsontítás körüli eljárás- szabályozása,” mert e részben fenálló törvényeink a mai viszonyokra többé nem alkalmazhatók; a miniszteri rendeletekkel szabályozott eljárás pedig túlságosan hosszadalmas, s így csak a regálejogot rendszeresen csontítani szokott zsidók érdekeit mozdítja elő. – Úgyis ma már nem képezhet többé programmpontot a „zsidók és keresztények közti házasságról szóló törvényjavaslatnak visszavetése,” – mert ez már tényleg megtörtént, s e tekintetben is teljessébe ment már az antiszemita pártprogramm; hanem e részben csak azt kell kijelentünk, hogy „a zsidók és keresztények közti házasság intézményét állandóan ellenezni fogjuk.”

I. 11-ik pontnak felvettük „a hazánkban élő nemzetiségek és keresztény hitfelekezetek közötti békének ápolását és a szolidaritás érzetének fejlesztését.” Ez, úgy hisszük, az antiszemitizmus egyik sarkalatos alapföltétele, mert minden keresztény erő egyesítendő a közös ellenség, a zsidóhatalom ellen.

A II., III., V., VI. és VII-ik pontok, a múlt évi felirati vita alatt, a párt többsége részéről benyújtott b. *Andreánszky-féle* válaszfelirati javaslatból vannak átvéve, mint a mely pontok az eredeti pártprogramm kiegészítését képezték. A IV. (új) pont, egy jogéletünkbe nem illő s csak a zsidóság hatalmát növelő kiváltságos jogintézménynek: a börze „választott” (?) bírósága megszüntetésének a postulátumát fejezi ki.

A VIII. pont önként folyik a mérsékelt ellenzéki antiszemita párt lényegéből, s voltaképen e programmpont az, a mely a mérsékelt ellenzéki antiszemita pártot úgy a függetlenségi antiszemita párttól, mint a formailag még fennálló antiszemita koalíciótól elválasztja. –

A legutóbbi füzetünk első cikkében kifejtettek után is, most

*) L. a „12 röpirat” 1883. október 15-ki füzetében.

már az a kérdés fejtegetendő, hogy, eltekintve az antiszemita koalíciónak a múlt füzetünkben vázolt jelen helyzetétől is, – miért volt szükséges a jelen viszonyok közt egy külön, mérsékeli ellenzéki antiszemita pártnak az alakulása?

A dolgok figyelmes szemlélőjének bizonyára nem kerülhette ki figyelmét az a tény, hogy a koalíció mellett az *egész* antiszemita párt a szélső irányba lön terelve, úgyannyira, hogy e párt tényleg a képviselőház *legszélsőbb baloldali* pártját képezte; s noha mi a függetlenségi pártnak a múlt őszszel tett azon ajánlatát, hogy a képviselőház legeslegszélsőbb padvonalát az antiszemita képviselők ülési helyéül átengedi, el nem fogadtuk, s ezzel dokumentáltuk azt, hogy nekünk egyáltalán nincs kedvünk, legalább a párt egészében, a Ház legeslegszélsőbb pártjául tekintetni, – a lefolyt ülészak alatt tényleg mégis a Ház legeslegszélsőbb pártjául tekintetett az antiszemita párt, noha ennek számos mérsékelt és konzervatív irányú tagjai is voltak.

Mi lett aztán ennek a következménye? Az, hogy bent 4 Házban a párt mindinkább magára lön hagyatva a többi pártolj által, a mi utoljára a párt irányában teljes közönyben és sem-j mibevevésben nyilvánult.

A lapok, a melyek általában korábban egész terjedelemben vagy legalább bő kivonatban hozni szokták az antiszemita képviselők beszédeit, utoljára csak kuriózumként hozták az egyes, elnökileg megrótt részleteket, s úgyszólván „en bagatelle” bántak-el velük.

Az antiszemita koalíció a Házban en-bloc a szélsőségek? medrében evezvén, – a Házon kívül is az intelligenzia mint hidegebb magatartást kezdett követni a párt irányában. A hatóságok; pedig minden, különben bármily békés hajlamú antiszemita képviselőben egy-egy veszedelmes forradalmárt szimatoltak, a ki haj valahol megjelenik, bizonyára legalább is tíz mázsa dynamitot vagy egy tuczat pokolgépet hord magával, s első dolga lesz bizonyára, az illető helyen valamennyi zsidót agyonveretni. Éles töl-tényű csendőrség kirendelése, katonaság konszignálása a legelső; óvrendszabálynak tekintetett már a hatóságok által, ha valahol megjelentünk. Példa erre Istóczy tervezett minapi kirándulása Pankotára.

A különben is óvatos, sőt a zsidósággal szemben félénk intel-ligenzia ily jelenetek láttára még nagyobb tartózkodással viseltetik irányunkban, mint viseltetett azelőtt; úgy hogy bizvást elmondhat-juk mi, a kik a korábbi és a mai idők közt párhuzamot tudunk vonni, miként az intelligenzianál a zsidókérdést illetőleg ma na-

gyobb a terrorizmus, a zsidóktól való félelem, mint volt a mozgalom megindultakor, a midőn Istóczy még csak egyedül állott, így állván a dolog, maholnap a tíz ujjunkon megolvashatjuk azokat a „kaputos embereket” az országban, a kik *nyíltan* síkra szállani mernek mellettünk.

Pedig, ha az intelligenciát e terrorizmus békói alól feloldanunk nem sikerül, ha nem sikerül az irányunkban tanúsított merev tartózkodó álláspontból őt kiragadnunk, nem fogunk sem mire sem menni. Hiába vannak ott a köznépbeli antiszemita választók százezrei; ezek nem tartják fen hírlapjainkat, – mert hisz lapokat olvasni nem igen szoktak; – a képviselőválasztásoknál pedig *nem mi* fogjuk őket a választási urnához vezetni; mert, a múlt füzetünkben kifejtett okok miatt is, jelöltjeink, alkalmas jelöltjeink nem igen fognak akadni; – hanem viszik őket, a százezernyi antiszemita választókat a választási urnához a többi pártok: a kormánypárt, s a két zsidóbarát ellenzék.

Egyáltalán mi antiszemiták eddig mindenkinek, mindenféle érdeknek az „elefántjai” voltunk; nem voltunk öncél, hanem csak eszköz, a melyet *mások* használnak fel a saját céljaikra. Avagy például nem e a népben élő antiszemita érzelem felhasználásával buktatta-e meg a kormánypárt Eötvös Károlyt, Mezei Ernőt, Helfy Ignácot, Pázmándy Dénest stb? Avagy a közjogi alapon álló ellenzék, az u. n. mérsékelt ellenzék nem-e az antiszemitizmus behatása alatt nyerte-e meg a múlt választásokra a főrendiházi ellenzék és a katolikus papság áldozatkész, tetterős támogatását? Avagy nem-e az antiszemitizmusnak saját céljaira való felhasználásával választotta-e meg tavaly magát számos függetlenségi s 48-as párti képviselő, a kik aztán a választások után semmit sem akarnak tudni az antiszemitizmusról? – De menjünk tovább. Míg a mi hírlapjaink tengenek, sőt részben meg is buknak, addig a néha-néha az antiszemitizmussal kokettírozó lapoknak tíz-tizenötezer előfizetőjük van. S noha ép e lapok reánk nézve a legveszedelmesebbek, az embereknek a fejéből nem lehet kiverni azt a hitet, hogy ama lapok is „antiszemita lapok.” Persze az illető t. előfizető „urak”-at a zsidók a faluban nem interpellálják meg azért, hogy miért hordatják őket; s a zsidó „Stammgast”-ok azok miatt a kávésokat és vendéglősöket se fenyegetik „strike”-olással.

Még ennél is tovább mehetnénk az e tekintetben uralkodó viszonyok fejtegetésében, a melyből még bővebben kitűnnék, hogy az antiszemitizmus az intelligenciára nézve az országban milyen áldásos „fejős tehén”; – de a mely „fejős tehén” konzerválá-

sáért azért az illető urak, csekély kivétellel, még a kisujjukat se mozdítanák meg, s egy fityingnyi áldozatot se hoznának a világ minden kincseért se.

Mi, nyílt antiszemiták, eddig jók voltunk „csatornatisztogatóknak”, Augiás istállója kitisztogatóinak; – de, mint az ily „szagos” mesterséggel foglalkozni szokott egyénnel, úgy mi velünk is, nyilvánosan, csak orrfintorgatás mellett állottak szóba az emberek, ha egyáltalán szóba állottak.

Ily helyzetet a közjóért egy ideig, évekig csak el lehet viselni az embernek; de egy egész életre – nem.

Mi többé nem akarunk másoknak, más érdekeknek az „elefántjai”, eszközei lenni; mi többé nem akarjuk a gesztenyét a tűzből mások részére kikaparni; hanem mi is *önczél* akarunk lenni, s a magunk keserves munkája gyümölcseit *magunk is* akarjuk élvezni.

Az antiszemitizmusnak, az antiszemitáknak tehát a közjó érdekében, de önmaguk iránt is kötelességük, s így hivatásuk, a jelenlegi zsidós pártokat vagy az antiszemitizmus részére meghódítani, vagy, ha ez nem sikerül, azok kiszorításával, helyüket elfoglalni.

S e czél más úton el nem érhető, mint ha, a jelenlegi zsidóbarát kormánynyal szemben elfoglalt ellenzéki álláspontunk mellett, a létező ellenzéki pártokkal felvesszük a direkt versenyt, s a választók elé *ugyanazon* politikai alapon lépünk, mint ők, megtoldva ezt az alapot az *antiszemitizmussal*; szóval, ha mi egy részről mint mérsékelt ellenzéki antiszemitapárt, más részről pedig mint függetlenségi antiszemitapárt lépünk a politikai küzdelmek sorompóiba.

Az ügy érdekében nevezetesen szükség van egy külön mérsékelt irányú antiszemitapártra, annyival is inkább, mert az európai antiszemitizmusra pillanatnyilag nem a legjobb idők járnak. Berlinben például, az antiszemiták vezérlapja: a „*Neue Deutsche Volkszeitung*” című politikai napilap f. é. július 1-én beszüntette megjelenését. Szerkesztője, az antiszemiták egyik kipróbált vezére, *Sonnenbergi Liebermann Miksa*, búcsúzó nyilatkozatában egyebek közt ezeket mondja: „Én az *öt éven keresztül* tartó szünetnélküli harcz által, a melyet az antiszemitizmus érdekében vittem, perek, intrigák és *mindennemű szomorú tapasztalatok által* oly kifáradt, megpuhult és idegbeteg lettem, mikép hosszabb ideig a legteljesebb nyugalomra lenne szükségem, hogy magamat csak némileg is helyrehozhassam. A „*Neue Deutsche Volkszeitung*” előfizetőinek száma elég szép ugyan, de mégsem elégséges arra, hogy a kiadásokat fedezze. Ehez hirdetések szükségeltetnek, ezeket pedig elegendő számmal egy bevallott antiszemita irányú lap részére megszerezni,

a zsidóktól való s a jelen pillanatban népünk minden rétegében uralkodó félelem miatt, teljes lehetetlennek látszik. Én magam pedig épen úgy, mint annak idején Förster Bernát barátom, a végső consequentiákat levonni és Németországot elhagyni fogom.”

Tudvalevőleg Dr. Förster Bernát, & Bismarck herceghez 1880. év őszén intézett tömeges antiszemita petíció kezdeményezője s rendezője és az 1882-ki drezdai kongresszus egyik vezérszónoka, már 1883-ban torkig jóllakott nem egyedül csak a zsidókkal, hanem más dolgokkal is, és kivándorolt Dél-Amerika Paraguay államába. Most tehát, saját kijelentése szerint, a német antiszemita vezérek legtevékenyebbike s legerélyesebbike, Sonnenbergi Liebermann is ugyanezt teszi: *elhagyja hazáját s az új világrészbe vándorol ki.* – Csakhogy, ha ilyesmit német ember megtehet, lévén a németnek hazája a nagy világ, – mi magyarok, a kikről a költő ezt mondja:

„A nagy világon e kívül
Nincsen számodra hely,
Áldjon vagy verjen sors keze
Itt élned, halnod kell!”

mi, magyarok, ha minden kötél szakad se bujdoshatunk ki Paraguayba, hanem itthon kell, de, azt hiszem, *akarunk is* élni és halni.

Nekünk, magyar antiszemitáknak tehát, vagy legalább *egy részünknek*, politikai tekintetben enyhébb húrokat kell, az európai antiszemitizmus jelenlegi válságos körülményei folytán is pengetnünk, hogy mi politikailag és társadalmilag ne csak egyáltalán possibilisek legyünk, hanem hogy az antiszemitizmus mint politikai elv, a gyakorlatban is érvényesíthető legyen.

Egy radikális, szélső irányú vagyis függetlenségi antiszemita-párt mellett, a mai viszonyok közt tehát kétszeres szükség van egy mérsékelt irányú antiszemita pártra.

E két iránynak mindegyike szükséges s így politikailag joga sült. Összekeverve a koalícióban, az egyik a másik akciójának kifejtését csak akadályozza; külön működve, mindegyik képes az antiszemitizmus részére új meg új tereket hódítani, a mely terek meghódítására a koalícióban még csak gondolni se lehetne.

A függetlenségi antiszemita-párt kilátásainak horizontjáról nem elmélkedünk: ez függetlenségi antiszemita barátainknak a dolga; hanem szorítkozunk e helyütt a mérsékelt ellenzéki antiszemita-párt kilátásainak s jövőjének a fejtegetésére.

Az egész világ egy *érdeklánczolat*. Ha ez áll általában, áll különösen a politikában. Avagy például mi képezi Tisza Kálmán oly szilárdan álló hatalmának az alapját? Az, hogy minden, általa érvényesülni akaró érdeket lehetőleg kielégíteni törekszik és tud.

Mindaddig, míg mi antiszemiták az embereknek egyéb kilátásokat nem nyújthatunk, ha nyíltan síkra szállanak mellettünk, s más jutalmuk ezért nem lesz, mint hogy a zsidó lapok piszkos támadásainak a folytonos cél táblái lesznek; hogy semmiféle jövődelmes állásra ebben az életben nem reflektálhatnak; s hogy elkészülhetnek arra, miképp esetleg különféle ürügyek alatt bűnpereket is akasztanak a nyakukba, – addig ily „jutalmak” kilátásai mellett biz az intelligencia nem fogja érettségünk a kezét a tűzbe tenni, de még csak az ujját se megbillenteni.

Pedig az antiszemitáknak a koalícióban csakis ez volt a sorsuk.

Az ellenzéki pártok hideg közönnyel nézik vergődésünket, sőt örülnek, ha a kormány üldözöbe vesz bennünket, remélve, hogy veszedelmes versenytársaiktól ez utón tán megszabadulhatnak; s mi meg vagyunk győződve arról, hogy, ha a kormánypárt a jövő választásoknál mindegyik antiszemita képviselőjelölttel úgy fogna elbánni, amint például elbánt Csatárral Csongrádon, – hogy t. i. az antiszemita választókat szimpliciter oda se engedi jutni a szavazó helyiséghez: – a mi zsidóbarát két ellenzékünknek egy szava se lenne az ily önkényes eljárás ellen. Hisz „csak antiszemitákkal” történnék meg az eset!

Zsidóbarát két ellenzékünknek irányunkban követett (ma már persze csak *titkos*) ellenséges érzülete mellett, mi antiszemiták tényleg ki vagyunk szolgáltatva a hatalom önkényének, úgy, hogy ha például Tisza Kálmánnak egy szép reggelen az a furcsa gondolata támadna, hogy minket antiszemita képviselőket „per Bausch und Bogen”, „közigazgatási úton” felakasztat, – a t. mérsékelt ellenzéki s függetlenségi és 48-as uraknak nemcsak hogy nem lenne ez ellen semmi ellenvetésük se, de még örömeikben tán dörzsölnék is kezeiket; – noha azt a legutolsó sessió alatt felette jó szemmel nézték, hogy az antiszemiták, az ő érdekükben is, faltörő kosként ostromolták a kormány bástyáit.

Tehát, mint mondánk, mi antiszemiták, eddig az embereknek egyéb kilátásokat, más „jutalmazást” nem nyújthatunk, mint önmegtagadást s üldöztetést. Ily kilátások pedig nem igen kecsegtetik az embereket pártunkhoz; mert hát a martyrium „ágiója” a mai anyagi világban nagyon is alászállott.

Nekünk tehát, ha az intelligenciát az antiszemitizmus ügyéhez bilincselni akarjuk, – kilátást kell neki nyújtanunk arra, hogy az antiszemitizmus győzni fog, s hogy ekképp az antiszemitizmus melletti működés, a párt győzelme esetén, meg is fog jutalmaztatni. Szóval az antiszemitizmust *kormányképessé* kell tennünk, s ekképp a kormányrajuthatás lehetőségét megszereznünk.

A mai viszonyok között pedig egy mérsékelt ellenzéki antiszemitapárt teljes joggal igényt tarthat a kormányképeségre és a kormányra juthatásra.

A nép, a tulajdonképeni nép, antiszemita érzelmű az egész országban. Ezzel úgy hisszük tisztában vagyunk.

Egy *politikai tekintetben* mérsékelt ellenzéki antiszemitapárt alakításával, első sorban megnyerjük a kath. papságot, a mely csekély kivétellel antiszemita, de egyszersmind a közjogi kiegyezés alapján is áll; – s megnyerjük az intelligenciának nagy részét, a melynek, győzelem esetén, – kilátásai lehetnek a hozott áldozatokért, a jutalomra is

Félreértések kikerülése végett itt hangsúlyozzuk, hogy a „mérsékeltség” nem az antiszemitizmus elveire vonatkozik, mert az *antiszemitizmus* csakis egy és ugyanaz lehet; hanem vonatkozik az *egyéb politikai kérdésekben* való mérsékelt magatartásra, s vonatkozik az akció modorára.

Azok, a kiknek alkalmuk van a hivatalos világgal gyakrabban érintkezhetni, bámulattal tapasztalják azt az antiszemitikus érzületet, a mely még e körökben is uralkodik. De hát persze csak „titokban” uralkodik. S e hivatalos világ mindaddig, míg az antiszemitizmus, *egészében véve*, az eddigi szélső irányban mozog, – kényszerülve van nyíltan az antiszemiták ellen állást foglalni, sőt alkalmilag üldözőbe is venni őket.

Csak álljon egy részünk, a politikailag mérsékelt rész, nyíltan s határozottan a mérsékelt politikai álláspontra, s ama titkos antiszemita tisztviselői körök is, a helyett hogy akadályoznák, még telhetőleg elő is segítendik az antiszemitizmus diadalának kivívását.

S mi, mérsékelt állásponton álló antiszemiták, akkor még szélső politikai állásponton álló s így exponáltabb antiszemita elvbarátainkért is többet fogunk tehetni, s őket a „hatalom üldözései elől jobban megvédeni fogjuk, – mint tehetjük ezt ma, a midőn velük együtt „egy fazékba vagyunk dobva.”

Mi tehát, ezen tekintetknél s meggyőződésnél fogva, kitűztük a *mérsékelt ellenzéki antiszemitapárt* zászlaját, s megalakult a mérsékelt ellenzéki antiszemitapárt; – függetlenségi antiszemita elvbarátainkon áll most, saját részükről kitűzni a *függetlenségi antiszemitapárt* zászlaját, és megalakítani a függetlenségi antiszemitapártot.

A zászló, az antiszemitizmus tekintetében, egy, – csak a felírás más. S e zászló, egyik vagy másik felirattal, *külön* a harcza véve, győzedelmeskedni fog.

Igy igen! De a koalícióban, most már bizonyosak lehetünk benne, – soha!

A „Wiener Allgemeine Zeitung” és a magyar függetlenségi s 48-as párt.

A „Wiener Allgemeine Zeitung” közelebb egy Budapestről keltezett levelet közölt, a melynek írója arról panaszkodik, hogy mily nagy a fegyelmetlenség ebben a pártban, főleg azért, mert ennek sorai „*az antiszemitizmus által tökéletesen inficiálva vannak*”.

Ha így áll a dolog, amint a mi tudomásunk szerint *csakugyan így is áll*: akkor egy külön *függetlenségi antiszemita*párt megalakítása a legszebb kilátásokkal kecsegtet; s azért függetlenségi antiszemita barátaink ne szalasszák el a jó alkalmat.

A mérsékelt ellenzéki antiszemita pártnak tényleg már végbe ment megalakulása után, reájok nézve úgy sem marad más hátra, mint szinte külön tömörülni; ha csak a koalíció romjain, – mint Marius Karthágó romjain, – céltalanul búslakodni nem akarnak.

Van a függetlenségi s 48-as párton igen sok olyan képviselő, a ki eddig csak azért nem akart színt vallani a zsidókérésben, mert e kérdés az antiszemita koalíció program inján állott; a mely párttal a szolidaritást habozott bevallani főleg azért, mert e pártban „közösügyesek” is voltak.

Hogy e nézetünk nem pusztá hypothezis, annak igazolásául utalunk arra, mikép van jelenleg is több oly függetlenségi s 48 as képviselő, a kik *nyíltan* antiszemita'knak vallják magukat, de a kik elejétől fogva perhorreskálták a koalíciót, s azért nem is léptek bele soha.

A jelenleg a koalícióban levő függetlenségi antiszemita képviselők, szövetkezve a koalíción kívül álló nyílt antiszemita függetlenségi'ekkel s azokkal, a kik egy külön függetlenségi antiszemita párt alakulása esetén biztosan megnyerhetők, – egy oly tekintélyes pártot képezhetnek már a jelen országgyűlésen is, hogy e párt az *egész* függetlenségi pártnak a vezérletét úgy a képviselőházban mint az országban rövid idő alatt magához ragadhatja.

S e munka annyival könnyebb lesz a függetlenségi antiszemita párttra nézve, mert épen a *függetlenségi* kerületek azok, a melyekben nemcsak hogy legerősebb az antiszemitikus érzelem, de melyekben „általában véve” a legmozgékonyabb, legerélyesebb nép is lakik.

E népet addig, amíg a függetlenségi antiszemita képviselők „közösügyesekkel” együtt koalícióban voltak, a zsidóbarát függetlenségi párt azzal tartotta vissza attól, hogy függetlenségi antiszemita'kat ne válasszon, hogy hiszen ezek nem is valódi függet-

lenségiek, mert a függetlenségi eszme elleneseivel egy gyékényen árulnak.

A zsidóbarát függetlenségieknek ez az érve azonban rögtön elesik, mihelyt a függetlenségi antiszemiták mint *külön párt* szervezkedve lesznek.

S mi azt hisszük, hogy egy új párt rohamosabban alig foglalt valaha tért, mint tért foglalni fogna egy külön függetlenségi antiszemitapárt, főleg azokban a kerületekben, a melyekben jelenleg a zsidóbarát függetlenségi párt dominál.

A zsidónak finom orra van; s a zsidó ma kiszimatolta, hogy a függetlenségi s 48-as pártban jelenleg uralkodó viszonyok és helyzet, mily veszélyeket rejtenek mellükben a zsidóságra nézve.

A mi pedig a zsidóságra nézve *veszélyes* helyzet, az az antiszemitizmusra nézve *előnyös* helyzet.

Ezen előnyös helyzetet felhasználni, a kedvező pillanatot megragadni, s az antiszemitizmus érdekében hasznosítani, első sorban azoknak a hivatása, a kik a függetlenségi antiszemitizmus terén a vezérszerepre hivatva vannak.

Rajtuk áll tehát most elhatározni magukat, kiadni a jelszót, és cselekedni.

S mi, mérsékelt ellenzéki antiszemitapártiak, a legmelegebb rokonszenvvel kísérendjük függetlenségi antiszemitapárti barátainknak a lépteit.

Csak rajta, tovább is így!

Ti keresztények, vagy, ha úgy tetszik, nem-zsidók, panaszkodtok és óbégattok a zsidóság elharapódzása, a továbbfejlődő elzsidósodás s vagyonotoknak a zsidó spekulánsok által való felszívása fölött, s ti-nem ok nélkül panaszkodtok. A birtokváltások, a statisztika, a mind gyakoriabbakká váló bűntények bizonyítják ezt. S ti mit tesztek? Tán törekedtek ezek okait kifürkészni és felismerni, s magatok között egyek, erélyesen megragadni minden törvényesen megengedett eszközt a védekezésre? Nem, – ti inkább gyakrabban vásároltok zsidóknál mint keresztényeknél; de ti panaszkodtok és óbégattok. Csak rajta, tovább is így! Ti tapasztaltátok, tudjátok, látjátok azt, mikép károsít benneteket évtizedek óta a zsidó sajtó – a börze és a bankok szolgálatában, – szédelő pénzüzeteknek és papírjaiknak feldicséréssel, hazug pénzüpiai tudósításokkal, hirdetésekkel és nyíltterekkel, s vagyonotokat, örökösöketeket, megtakarított filléreteket a zsidók kasszáiba folyni segíti. Mit tesztek ti? Támogatjátok tán a nem-zsidó lapokat? Nem: ti szorgalmasan olvasgatótok továbbra is a zsidólapokat, sőt többet mondunk: ezek a zsidólapok a ti orákulumaitok, s lelkesedtek az ő bölcseségük és felvilágosodottságukon. Ti folyton folyvást tovább is rászedetni és kifosztogatni engeditek magatokat, és pénzüzeteket, a mi még megmaradt, tovább

is csak a zsidó börzeirodákba és „bankházakba” viszitek; noha látjátok, hogy majd minden hónapban elpárolog egy-egy „bankár”, minekutánna ezer meg ezer keresztényt kikopasztott. Avagy hat nem keresztények-e, a kiktől mindama számos börzeiroda és bankház ól? A zsidó maga a börzére megy, nem pedig a börzeirodákba és a „bankházak”-hoz. Ti pedig panaszkodtok és óbégattok. Csak rajta, tovább is így!

Ti panaszkodtok és jajgattok elszegényedétek és a vagyonnak a zsidóknál való természetellenes óriási felhalmozódása fölött. Ti azonban nem támogatjátok az antiszemita sajtót Ellenkezőleg, pénzeteket egyik napról a másikra, folytonosan viszitek a zsidó szerkesztőségi és kiadóhivatali irodákba. Mily roppant összegeket tesz ez ki egy év alatt is, e fölött gondolkodni eszetekbe se jut; ti magatok etetitek ellenségeiteket, és naponkint növelitek hatalmát! De ti panaszkodtok és szitkozódtok, úgy-e bár? és mégis mindennap hazugságot hazugságra engedtek magatoknak feltálatni.

És ha e sajtó irányotokban oly megvetést tanúsít, hogy egy és ugyanazon lapban, amint ez már gyakran megesett, egészen az ellenkező dolgokat bizonyít, ez sem zseniroz benneteket. És ha vallástokat, szokásaitokat, legbecsületesebb és legjobb embereiteket kigúnyolják, ez is jól esik nektek, és ti is velük együtt szidjátok őket. Csak rajta, tovább is így!

Ti panaszkodtok a keresztények növekvő elszegényedése fölött, de ti hirdetéseiteket azért nem a nem-zsidó lapokhoz, hanem egyik nap úgy mint a másik nap a hirdetések utáni ezer meg ezer frtnyi díjakat a zsidó lapok kiadóhivatalaiba hordjátok. Hogyan is tudnátok ti csak egy keresztény emberen is segíteni? Csak rajta, továbbra is így!

Ti szidjátok a zsidókat; a zsidólapok bírálgtatják művészeti termékeiteket, szellemi termékeiteket; ők Ítélnék színészeitek, ipari készítményeitek, kereskedelmi áruitek fölött; közületek ugyan csak azt dicsérik ugyan, a ki emberül megfizet, a zsidót pedig akkor is dicsérik, ha ezt nem érdemli meg s nem is fizet. Mit feszélyez ez benneteket? Ti hisztek a betolakodó idegeneknek, s mivel a zsidók egész természetesen a maguk embereit dicsérik legjobban, a zsidóknál vásároltok, mentek a zsidó orvosokhoz, ügyvédekhez, kereskedőkhöz stb. A becsületes nem-zsidó persze tönkre megy; a zsidók a markukba nevetnek és joggal. Ti pedig panaszkodtok és szitkozódtok. Csak rajta, tovább is így!

A zsidó lapok – mivel a bírósági hírlaptudósítók ma majd kivétel nélkül zsidók, – hírlapi tudósításaikkal rendszeres nyomást gyakorolnak a keresztényekre. Olyan személyeket, a kik valamikép a zsidó érdek ellen vallanak, tudósításaikban rendszeresen nevetségessé teszik, úgy hogy a keresztények, a zsidó reporterek által való kigúnyoltatástól való félelmükben, ma rendszerint nem is mernek már a zsidók érdekei ellen vallani. A szemita lapok a legszemtelenebb módon kigúnyolják azon személyeket, a kik a községtanácsi gyűlésekben, nyilvános gyülekezetekben, tárgyalásoknál stb., a zsidó érdek ellen és becsületesen a ti érdekeitek mellett mernek felszólalni. S ti keresztények mit tesztek? Ti nevettek, s velük együtt gúnyolódtok, s megvetitek azokat az embereket, a kik javatokért működnek. Csak rajta, tovább is így!

Ti gyermekeitektől engedelmességet, illetet, erkölcsösséget követeltek; gondoskodtok-e részükre tisztességes újságokról? Ti családaitokban a piszkos szemita napisajtót tartjátok, buta, cynikus bűnügyi regé-

nyekkel, tisztátalan hirdetésményekkel, pikáns fotográfiákról és könyvekről szóló hirdetésekkel, bizonyos orvosok és madámok szemtelen hirdetéseivel. Csak rajta, tovább is így!

Ti nyugalomban és békében akartok élni. A szemita lapok őszinteség nélküli szabadság-frázisaikkal és hamis tanaikkal szünet nélkül izgatják a szenvedélyeket, egymásra uszítják a társadalmi osztályokat, a pártokat és nemzetiségeket; mindenütt elégedetlenséget, visszavonást és egyenetlenséget szítanak, csakhogy a figyelmet a zsidó pénzhatalmaktól, a zsidó hatalom ijesztő haladásáról, kiterjedéséről eltereljék. Ti nektek pedig ez tetszik, s ezt felvilágosodásnak nevezitek, s hagyjátok magatokat vezetni s igazgatni, a mint a zsidóknak tetszik. Csak rajta, tovább is így!

A szemita lapok minden alkalommal kisebbitik szokásaitokat, erkölcsöket, symbolumaitokat, vallástokat, s ekkép napról-napra jobban meglazítják a különben is oly csekély összetartást, oly csekély közszellemet közöttetek; holott a zsidók szorgalmasan eljárnak zsinagógáikba, s mint egy ember – köztük még a legfelvilágosultabbak is, – védelmezik saját szokásaikat, symbolumaikat, rabinusaikat, kántoraikat, egyházközsegeiket minden megtámadás ellen. Panaszkodtok folyton a köztetek levő egyenetlenségről és közszellemhiányról; s ha aztán a szemiták a köztetek levő kötelék, a kereszténység és symbolumai fölött gúnyolódnak, ti ebben nagy bölcseséget, haladást, felvilágosodást láttok, s magatok is gúnyolódtok velük együtt Csak rajta, tovább is így!

Az engedelmességnek a családokban, az iskoriákban való lazulása, a családi kötelek lazulása, az ifjú büntetettek és sikkasztok naponkint növekvő száma, a prostituáltaknak, a vagyontalanoknak, az anarchistáknak a növekvő száma, az aránytalan nagy vagyonnak egyeseknél való felhalmozódása és a zsidóság gyors, elharapódzása, a statisztika eljlesztő adatai a zsidó lakosság növekedéséből és a keresztény lakosság apadásáról: mindez közönyösen hagy benneteket. Semmi sem képes többé benneteket lethargiátokból felrázni. Csak rajta, tovább is így!

Nektek minden képzelhető dologra van pénzetek, mindenre, a mi mellett a zsidó lapok felszólalnak, s gyűjtetek mindenért, a mit a zsidó lapok jóváhagynak; ekkor gyorsan együtt van a pénzösszeg, akármennyire panaszkodtok is. De a zsidóktól az ellenetek fordított leghatalmasabb fegyvert, a napi sajtót kiragadni, arra nincsen pénzetek. Csak rajta, tovább is így!

És ti mágnások! A szemita újságok, a gazdasági és társadalmi bajokat főleg a „feudálisoknak”, a főnemességnek és nagybirtokának tulajdonítják, minden alkalommal hecczelnek és piszkolódnak ellenetek, a népet elkészerítik ellenetekben. De ti, a kik legjobban tehetnétek, nem járultok hozzá e szemita lapok megtöréséhez, Ez is jó – a zsiolók részére.

És ti papok, – ti is látjátok ugyan, hogy a szemita napisajtó a kereszténységet, ennek symbolumait és papjait annyiszor és oly gyakran lerántja, amint csak lehet, és a népnél neveltségessé teszi. Mára még perze van miből élnetek; hogy azonban a nép vagyonának a zsidó nagytőke által való folytonos felszívása mellett kimaradhatlanul el kell annak az időnek jönni, a mikor a nép az egyház és az állam iránti szolgáltatásait többé teljesíteni nem tudja; hogy a zsidóliberalizmus és a zsidó-

szabadelvű lapok az egyházi javak konfiskációjában az egyetlen és legfőbb pénzügyi bölcseséget látják s idővel ezt érvényesíteni is fogják, ezt közületek a legnagyobb rész nem ismeri fel. Ez is jó – a zsidók részére.

És ti gazdagok, –az, hogy a zsidó pénzhatalmak a szolgálatukra álló szemita lapok segélyével az értékpapírok árfolyamát egészen tetszésük szerint és a maguk céljának szöktetik fel vagy nyomják le, és katasztrófákat idéznek elő; hogy ma már úgyszólván nincsenek föltétlenül biztos értékpapírok: ez benneteket nem zavar! Hány – nem könnyelmű vagy tudatlan, hanem kiválóan intelligens – vagyonos ember lett koldussá már becstelen lapok pénzügyi tanácsai által, azon hiszemben, hogy pénzt szolidan helyez el; hányan vannak ma már elszegényedve olyanok, a kik még ezelőtt tíz vagy kevesed évek előtt a zsidóktól oly biztonságban érezték magukat, mint érzitek ti magatokat; nem törődtek ti ezzel! Hogy az elszegényedés mind szélesebb és mind magasabb köröket ragad meg, és hogy a zsidó versenynek minden téren való folytonos növekvése és a szemita fajnak roppant növekvése mellett, a ti gyermekeiteknek mindig nehezebb, sőt lehetetlen leend valamire vergődniük, azt ti nem gondoljátok meg”. Csak rajta, tovább is így!

P–r L.

Az állami és egyházi rend aláásása a zsidók által

Az európai népek: germánok, szlávok stb., családokból eredtek, és még most is azon a földön laknak, a melyet elődeik részben mint autochtonok (az ősbévangorlók értelmében) birtokba vettek, részben pedig, a népvándorlás ázsiai hordái által szorítva, becstelen fegyverküzdelemben maguknak meghódítottak, vagy mint elhagyott országokat békésen elfoglaltak. Midőn a pogányság teljes elfajulásba esett, e népek legfőbb családfői arról győződtek meg, hogy egy más vallásnak kell rendet csinálnia, – s felvették a kereszténységet (Constantin, Chlodvig, stb.), keresztény papokat nagyobb számmal hívtak be országaikba, s megbízták őket népeik megtérítésével.

A zsidók, a kik tán még egyúttal a phoeniciaiakkal, kereskedés-üzés céljából, az ó-európai népek: rómaiak, kelták, germánok nyakán stb. házaló utazásaikon már akkor gyakrabban alkalmatlankodhattak, sőt a keresztény aera elején kakuktojásaikat gyarmatok alakjában (Alexandria, Athén, Róma”) stb.) idegen fészkekbe rakták, – minekutánna az Ígélet földét, a melyet árulással és a legyőzött őslakók legyilkolásával nyertek és népesítettek meg, elvesztették volna, – nagyobb csapatokban az európai népcsaládokba furakodtak, s általok vendégszeretőleg lőnek fogadva. A régi római császárbirodalomban zavartalan vallásszabadságot élveztek, külön patriarcháik voltak fejedelmi ranggal és önálló joghatósággal. Hálából ezért a vendégszerető fogadtatásért, Jeruzsálemnek saját maguk okozta elpusztításáért a rómaiakon minden módon: nyíltan s alattomban megbőszülni törekedtek magukat. Nagy azoknak a rómaiaknak a

*) L. Cicero: „Oratio pro Flacco.”

száma, a kik a zsidók számos álnok zendülései folytán estek el, de még nagyobb azoknak a száma, a kik a zsidók titkos büntényei és intrigái következtében pusztultak el. Egyikét a leghatékonyabb eszközöknek erre maga a keresztény vallás nyújtotta. Már a kereszténység első korszakából van sok tudósításunk római gyermekek gyakori eltűnése fölötti panaszkorról, a mi körül a zsidók abban a gyanúban álltak, hogy megölték őket. A zsidók azonban ezt a gyanút magukról ügyesen el, és a keresztényekre t. i. a pogány-keresztényekre, tehát rómaiakra, görögökre stb. háritani tudták, (a zsidó-keresztények vagy Petrinus-keresztények tudvalevőleg hamar háttérbe szorultak a pogány-keresztények vagyis Paulinus-keresztényekkel szemben), azt állítván, hogy a keresztények áldozataiknál emberhúst és embervért használnak. Mivel a keresztények azt vallották, hogy az úrvacsoránál Krisztus testét eszik és vérét isszák, ezért a zsidók ama gyalázatos rágalma természetesen azonnal hitelre talált a rómaiaknál, s ennek voltak következményei ama kegyetlen keresztényüldözések, a melyek alatt számtalan árja ember saját fajrokonai által lön kivégezve. Csak a thebai légiók sorsát említjük itt fel, a hol egyetlen napon négyezer keresztény és bátor katona hullott el a kard alatt A saját teste és vére ellen való ilyen dühöngés a római államtesetet kellett hogy tönkretegy.

Mikor a római császárok a kereszténységre áttértek, s a zsidók bennök nem találtak oly készséges eszközöket, mint például egy Néróban, aki felesége Poppaea által a legnagyobb zsidóbarát s így a leggonoszabb keresztényellenség volt, – akkor bosszúszomjuk határt nem ismert, s azért egyáltalán nincs kizárva az, miszerint ők, a kik az assyr és babyloni fogság óta Ázsiában maradt zsidókkal mindig a legszorosabb összeköttetésben maradtak, ők voltak azok, a kik az ázsiai népvándorlást folyamatba hozták, s ezzel a római birodalom végleges bukását előidéztek. Ehhez járult még az a körülmény is, hogy ők már akkor a kereskedelemnek irreális, kizárólagos üzése által minden pénzt felszívtak, s ekkép a benszült lakosságtól minden, az élet fenntartására szükséges dolgokat, a melyek bizonyos mértékig a fundus instructushoz lettek volna számítandók tehát még a létfenntartási minimumot is, elvonták. A zsidók és zsidóbarátok által tett azon állítás, hogy a zsidók, hazájuknak az assyr-egyptomi kereskedelmi utón való fekvése folytán, a természettől lőnek a kereskedelemre (a közvetítő kereskedelemre) utalva, s a későbbi korszakok népei maguk voltak az okai annak, hogy ők magukat a kereskedelemre adták, mert ők minden más kereseti ágból elzárva voltak s nekik még a rabszolgák tartása se volt megengedve, – egy vakmerő hazugság vagy az igazságnak teljes félreismerése. Ábrahám önként vándorolt ki Úr-ból, Chaldaeából, az ő hazájából, és kereste fel magának azt az országot lakhelyül, a hol „tej és méz folyt,” azaz, a hol keveset vagy éppen semmit se kellett dolgozni, – bizonyára nem túlságos tettvágyból és valami nagy munkaszeretetből. Ezt az úgynevezett „ígéret földét” későbbi ivadécai se tudták elfelejteni, s mindig vissza törekedtek oda. A zsidók szétszórataása óta egész II. József császárig, sőt a zsidóknak Amerikában és Palaestinában való legújabb telepedéseig számtalan kísérlet tétetett, a zsidókat valamely reális vagyis produktív szellemi vagy testi munkára fogni. Ők azonban ezekre részben hajlaml nélkülieknek, részben alkalmatlanoknak, sőt közveszélyeseknek tüntek ki, úgy, hogy bajok elhári-

tása végett, őket sok kereseti ágnak, mint a gyógyszerészetiek, jogszolgáltatásnak stb. gyakorlásából egészen kizárni kellett.

Ez lenne most is sürgősen ajánlatos, nevezetesen ama sok zsidóeredetű hivatalnokra nézve, a kiknek munkái egyáltalán nem törvényesek és részrehajlatlanok, s ezért nem reálisak és produktívek.

Ama mentség, hogy ők a rabszolgatartás tilalma által akadályozva voltak a földművelésre adni magukat, épen oly tartalomnélküli mint zsidós követelő ürügy; mert, minő joggal igényelheték ők mint betolakodók, hogy őket mindjárt rabszolgatartókká s a benszülöttek uraivá tegyék? Miként ezek tették, úgy nekik is meg kellett volna az ekeszarvát fogniok.

A kielégíthetlen pénz vágy őket elejétől fogva a schacherozásra hajtotta, megkeményítette szíveiket, és képessé tette őket minden, szemükre hányt rosszaságra.

Szintúgy, amint a zsidók a római birodalomra nézve végzetesekké lőnek, azok voltak valamennyi országra nézve a jelenkorig. A nyugati goth birodalom bukását a zsidóknak az arabokkal való összeesküvésének köszönhetjük. Miként gazdálkodtak a zsidók a khazár birodalomban, s miként idézték elő közvetve ennek elpusztulását eléggé ismeretes. Franciaországban odáig hajtották a dolgokat, hogy II. Fülöp (Ágost) király 1182-ben kénytelen volt őket kiűzni. Az időben találták fel a zsidók a váltókat, s ezek segítségével minden vagyonukat Olaszországba kivonták. Nemsokára aztán Fülöp királynak pénzre lett szüksége, s a zsidókat újra visszahívta. Németországban még rosszabbul állott a dolog; ott minden duodecz-fejedelem a saját csekély jövedelmeiből ki nem kerülő udvartartást akart vinni, minisztereket stb. tartani,” mint valami nagy fejedelem; éhez persze pénz kellett, a melyet természetesen a zsidóktól vettek, a kik ennek fejében nemcsak a legkiterjedtebb védelmet, hanem mindenféle kitüntetések is kaptak. így a később a nép általános Örömrivalgása között felakasztott Süss-Oppenheimer zsidó Württembergben miniszter volt. Ha már a zsidók a német birodalom további időszakában mint „császári kamarai szolgák” sokkal kedvezőbb helyzetben voltak, mint azok a németek, a kik mint jobbágyok születtek, – úgy később mindenütt találkozunk kiterjedt kiváltságokkal ellátott zsidóközségekkel.

Ausztriában, a hol már a Babenbergiek különösen kedveztek a zsidóknak, már a 14-ik század végén voltak megnevesített zsidók. Még gyorsabban csináltak ezek maguknak carriéret, ha látszatra megkereszteltették magukat. Katholikus Ferdinánd alatt a marannok a legfelsőbb állami méltóságokig felvitték dolgukat, míg végre a nép dühe kitört, s őket a kikereszteletlen zsidókkal együtt Spanyolországból kisöpörte, s még ma is találkozunk ott magas állásokon Ábrahám igen sok kétségtelen ivadékaival. – Lengyelországról tán szükségtelen is bővebben szólni. Belgiumban, Hollandban és Angolországban a zsidók, illetőleg a szabadkőművesek már régóta az első hegedűt játszák.

Egy ízben az európai népek és fejedelmek akaratot mutattak a zsidóktól megszabadulni. Ez a 12-ik század elején volt, a midőn a 2-ik keresztes háború keresztesvitézai a zsidók ellen is fordultak. Ekkor azonban egy pap, Clairveaux-i Bernát volt az, a ki azon roppant tekintély erejénél fogva, a melyet élvezett, a kereszteseknek útját állotta e tekintetben, a nélkül, hogy nekik a már akkor égető volt zsidókérdés más

megoldását tudta volna javasolni. S miért lönek a zsidóknak, ez a védelem, ez az előnyös helyzet, ezek a kiváltságok és kitüntetések adományozva? Azért, hogy a népet kizsákmányolták, azt fizikailag és erkölcsileg tönkre tették, s az ellenséggel czimboráltak; Spanyolországban a mórokkal, Ausztriában és Magyarországon a törökökkel, Németországban a svédekkel; mindenütt a forradalmat, az erőszakos megrázkódtatásokat előkészítve, előmozdítva s vezetve.

Hogy a zsidók, minekutánna a kikeresztelkedett, álarcos zsidókkal, szabadkőművesekkel, mindenütt eléggé mély gyökereket vertek, az 1848-ki szociális forradalom támasztól voltak, mindnyájunk emlékezetében ől még. Csak az azon évi bécsi eseményeket kell szemügyre vennünk. A bécsi lakosság alsóbb osztályai Engländer, Weinberger, Frankl L. A., Mahler stb. zsidók által lönek fellázadásra izgatva. Franki zsidó izgatott Latour meggyilkolására, Weinberger a népnek nyilvánosan azt tanácsolta, hogy a neki nem tetszőket aggassa a lámpákra. Goldmark és Chaise úgy kiabáltak a nyaktilóért, mint egy darab kenyérért. Mahler is Ehrlich (!) a köznépet felhívták, fegyveresen ellenszegülni a törvényes hatalomnak, s kilátást nyújtottak gazdag jutalomra a házak kirablásánál. 1848. októberben zsidók tanácsolták a népnek, a császárok sírboltját a kapuczinusoknál feltörni, a hullákat meggyalázni és a koporsókból torlaszokat építeni.

Még nyiltabban léptek fel a lengyel és magyar forradalomban, de nem azért, hogy itt a nemzeti törekvéseket elősegítsék, hanem hogy a zavarokból mint tertii gaudentes lépjenek ki. Hogy az akkoriban fellázadva volt országokban zsidókéz működött, bizonyítja a felkelések egyidejűleges lángrobbanása majdnem egész Európában, á mit csak egy nemzetközileg szervezett társulat eszközölhetett. Hisz már akkor a zsidók törekvése volt, régi eszményüket, egy egyetemes szociális köztársaság megalapítását elérni, a melyben ők mint az egyedüli pénzbirtokosok a korlátlan uralmat az egész világ fölött kezeikbe kapni remélték. Vállalatuk azonban nem sikerült; csakis Franciaországban, e börze-respublikában érték el jelenleg céljukat; a többi államok legtöbbszörében eddig meg kellett elégedniök az ál-alkotmányossággal, a köztársasági forma ezr első lépcsőjével, a melynek védelme alatt államveszélyes vakondmunkájukat persze vidáman tovább folytathatják; csak Oroszországban hiúsult meg eddig tervük teljesen. Innen a zsidóvilág dühe szóval és Írásban a monarchikus Oroszország ellen. A ki nem vak, annak látnia kell, hogy a zsidók valamennyi forradalmi szektának: a szocialistáknak demokratáknak, anarchistáknak, nihilistáknak stb. (Lassalle, Marx, Bebel, Pfau stb.) szálaít a kezükben tartják; s a kinek van egy kis előrelátása, kiszámíthatja, hogy ha a dolgok még tovább is így mennek, mennyi időbe kerül, míg a világeköztársaság Rothschild elnöksége alatt el lesz érve.

Valamint a zsidók az állami rendet aláásták, és még jobban aláássák, úgy ők a kereszténységnek és igaz híveinek ősi ellenségei voltak és azok. Gyűlöletüket ez utóbbiak iránt, a mely keresztény gyermekek elrablásában és meggyilkolásában is jelentkezett, már említettük. Nem kevésbé ismeretesek ostyaráblásaik, a keresztények előtt szent dolgoknak s hasonlóknak meggyalázásai egész a legújabb korig. Leggonoszabbul dühöngenek azonban mai napság különösen a katolika vallás ellen „azon visszaéléssel, melyet sajtójukkal és a parlamenti szólásszabadsággal üznek. Az 1848-iki úrnapi körmenet alkalmával Fischhof zsidó, a zsidó közbiz-

tonsági bizottság ismeretes elnöke és később miniszteri tanácsos, azon helyen ment feltett kalappal és gúnyos ábrázattal, a hol máskor a császár fedetlen fővel szokott menni, közvetlenül a mennyezet után.

Ilyen eseteket, a hol a hit kigúnyoltatik, s a vallásos érzület aláásatik a zsidók által, még sokat tudnánk felhozni. Kinek nincsen emlékezetében a katolika egyház ellen intézett ama sok, különösen a „Pester Lloyd”-ban megjelent czikk? Kinek nincsenek emlékezetében a zsidók és zsidóbarátok parlamenti beszédei? és ki ismerhetné félre az általuk benyújtott és keresztülvitt törvényjavaslatok czélzatát? És a papság, a mely a fejedelmekre és népekre oly nagy és jótékony befolyást gyakorolhatna, mit tesz? Nagyban és egészben a zsidókat mindig pártolásába fogta, legfőlebb imádkozott megtérésükért, s e célra rendeket alapított. Ha aztán zsidók, anyagi előnyökért, megkereszteltették magukat, az egyház ezeket a honfiakkal egyértékűeknek tartotta. Valóban nagy ideje, hogy a papság, a keresztény nép anyagi és erkölcsi javainak a zsidók elől való megvédésére, a népnek hathatós segédkezet nyújtson.

Levél Nyitrából.

Sz é c s, aug. 4.

Tekintetes szerkesztőség!

A Nyitramegye Rudnó völgyében divó állapotok ecseteléséhez, s köz tudomásra jutás végett, legyen szabad a következőket leírnom, a következőtést vonja le a szives olvasó, én tartózkodom minden kommentártól.

F. é. július 12-kén jött a temesi szikla s Magura hegy felül egy zivatar 2 és 3 óra tájban, mely az egész vidéket rémületbe ejtő a sötétség, moraj, zúgás rettenetes volt, s megeredt oly jégeső, mely rövid fél óra alatt Temes, Nevidzin, Dobrocsná, Lomnyicz, Lestyén, Rudnó-Lehota és Szécs határának északi részét tönkretette, és úgy elverte, hogy még takarmánynak sem lehetne mindenütt az összeaprított szalmát összeszedni. A jég még másnap is vastag rétegekben feküdt, hogy a vidék úgy nézett ki, mintha hó borította volna: 5-öd napra jött megint egy felhőszakadás, mely különösen Nevidzin és Dobrocsna határokban a tatárka alá igen szépen s porhanyóan előkészített s jól megtárgyazott földréteget magával sodorta, s eddig e szegény szorgalmas népnek fáradoalmát s földje zsírját ott Érsekújvárnál vagy a Szulina torkolatánál rakta le a víz.

Szívszaggató volt a szegény siró nők jajveszékelését hallani, mely egész Szécsig felhangzott, midőn másnap a nép kiment a határba, s csak a pusztá kavicsot találta ott, s a termést a termő réteggel együtt elhordva, elsodorva, legjobb földjeit felárkolván, kötörmellékkel teli hordva s ennek termőképessége 3-4 évig illuzóriszá téve; a férjek nagyobbára aratáson lévén gazdagabb vidékeken.

Rövid idő múlva a bíróválasztások ejtettek meg a nevezett községekben, s a szolgabíró meg jegyző együtt lévén, én azt vártam, hogy hivatalos úton fog a kár felvétele elrendeltetni. – Nagy *ámulatomra* azonban azt kellett hallanom, hogy a községek a kár felvételétől elállottak.

Miért? mert a jegyző úr teliverte a szegény parasztok fejét, hogy öneki földről földre kell egy egész commissióval mennie a kárt felvenni, a diurnumát ki kell fizetni, szintúgy a becslőét, azután a kataszteri ívek-

nek vagy Nyitrára vagy Pozsonyba kell menniök, s addig *nem szabad*, a *mi megmarad, learatni*, míg onnét a felülvizsgálat nem jön stb.

Ha ez így áll, akkor én is” elállók – mondtam, – mert a jegyző úr szentül fogadta, hogy alig lesz 5 vagy legfeljebb 10 frt az adóelengedés nálam, a ki 12 hold búzavetésemből a *vetőmagnak felét nem kapom*, s 18 hold árpavetésemből, nem volnék képes 18 liter árpát kicsépelni, mert ezt már minden Shuttleworth és Clayton vagy Fejér Miklós-féle gépnél tökéletesebben elvégezte a jég.

Széplakon (Krásznón) szinté volt jég, s más vidékeken; de olvasni is lehetett, hogy ő Emja Roskoványi püspök úr és mások mennyit adományoztak a csapást érte népnek, s bizonyosan a hatóságok is megtették a magukét. – Hogy mi történt e vidéken, erről hallgat a krónika, habár jó volna egyszer-mászor innét is köztudomásra juttatni egyet-mást; – mert napról-napra szaporodnak a fenyőbokrokkal benőtt, felárkolt területek, melyek szabályos bordái az egykor művelés alatt álló földet jelzik; most rász, sovány birkalegelő; továbbá végig lovagoltam a nevezett falukon aratókat keresve, hiába, nem találtam, de igen is a learatásra érett kivert szalmát; nincs ki a sajátot learassa, mert a düledező kőházikókból a birtokost régen kilicizálta a zsidó, s ott hol előbb boldog nép lakott, az ablakok befalazvák, s a zsidónak birkája tanyáz ottan ma, s ez se kap többé munkást; kivéve, ki neki pálinkáért dolgozik, vagy a kinek a zsidó ökröket tart, mert vannak községek a fentnevezettek közül, hol alig 4-5 pár ökör a tulajdonosoké, de robotolni kell tőlük, t. i. az ökröktől, s a hasznot eladásuknál a zsidóval megosztani.

Ez az igaz képe *boldog* Rudnó völgyének Felső-Nyitra megyében éppen úgy mint Zemplén, Abauj stb. megyékben ott fent, s már ide is jönnek onnét a kolduló lengyel zsidók.

Bossányi Lajos,
földbirtokos.

A kis-kőrösi népkörtől.

N. Istóczy Győző orsz. képviselő urnák, Budapesten.

Nagyságos képviselő úr! Van szerencsénk becses tudomására hozni, miszerint a kiskőrösi „Népkör”, folyó hó 19-én tartott nagygyűlésén Nagyságodat a kör dísztagjául választá.

Kiváló tisztelettel vagyunk

Kis-Kőrösön, 1885. július 24-én.

alázatos szolgái:

Dobozy János s. k.

a „Népkör” elnöke.

(P. H.)

B. Gyurián Pál s. k.

a „Népkör” jegyzője.

Fogadják a t. „Népkör” tagjai, elvbaráti meleg köszönetemet, rólam való szíves megemlékezésükért, a mely megemlékezés a mai viszonyok közt, a midőn a magyar antiszemitizmus, fejlődésének egy újabb, nehéz ugyan, de üdvös krízisén megy keresztül, kétszeresen jótékony hatással van reám, a kinek különben az ily krízisekhez, az antiszemitizmus terén tíz éven át való működésem folyamán, elég időm és alkalmam volt hozzászokni.

Hazafiúi üdvözzel

a t. „Népkör” tagjainak tisztelő híve
Istóczy Gy.

A csodarabbik üzelmei

Azon sokoldalú bajok közé, a melyekben Galiczia és Felső-Magyarország szenved, tartoznak az ezen tájakon üzelmeiket folytató, a hatóságok által csodálatos módon túrt „vándor csodarabbik.” Rendszerint a maga kocsján utazik, saját famulusa (igazabban svindlertársa) kíséretében, s minden községben, a hol sátorfáját néhány napra felüti, csodatetteit Izrael hiszékeny népével drágán megfizeteti. A szokás szerint fehér kaftánba öltözött „szent” férfiúnak a zsidók által isteninek (!) tekintett csodatetteiben, famulusának (szolgájának) nem csekély része van. Ez utóbbinak üzlete ugyanis abban áll, hogy valamely községbe megérkeztekor legelőször is a zsidó község viszonyai felől s minden egyes családban a legtökösabb körülményekről adatokat szerez be, s az így szerzett tapasztalatokat, a lakását soha el nem hagyó rabbal közli. Egyenesen fanatikus az az ujjongás, a melylyel az ily csodarabbit az orthodox zsidóság ünnepli. Mihelyt megérkezése hírül ment, örege-apraja özönlik ezen „Isten küldöttének” szállítására, neki hódolandók. Ropogós százas bankók segélyével lesz most az élő orákulum igénybe véve. Egyik asszony tudni kívánja, mikép mulhatnék el róla a terméketlenség, a másik, váljon gyermekeiből lesz-e valami „najd ember”. A legkényesebb, legnehezebb kérdésekben tud választ adni ez az istenes ember, valamennyi kérdésre felel, a szolga által már hozott felvilágosítások felhasználásával, az elvakított zsidóság legnagyobb meglepésére. Nekünk keresztényeknek magában véve nem kellene ezeknek a spekulációs zsidóknak család manipulációival törődnünk, ha a; mi fajrokonaink is nem szenvednének súlyosan üzleti életükben azon fanatikus ünnepi hatásnak a nyomása alatt, a melybe a lakosság a csodarabbi látogatásánál folyton beleesik; mert azon büszke öntudatban, hogy körükben egy „szent” van, a zsidók a tőlük függésben levő keresztényekkel szigorúbban érzetik mint máskor „magasztos álláspontjukat”. Mert, hogy az orthodox zsidóság Galicziában és Felső-Magyarországon, főleg oly helyeken, a melyek még vasút által nem érintvék, hihetetlen alacsony fokán áll a civilizációnak és műveltségnek, az tény. A ki a zsidó gazdálkodást ilyen helyeken még személyesen nem tanulta ismerni, nem képes erről fogalmat alkotni magának. Különösen Galiczia délnyugati részében, Lemberg-től egész a magyar és bukovinai határig, a zsidókat még azon műveltségi fokon találjuk, mint körülbelül száz évvel ezelőtt. És ez a táj képezi a leghálásabb terét a csodarabbik működésének. Ebben a zugban garázdálkodnak ők, innen vonulnak ki, „kiképezetésük” és „isteni sugalmaztatásuk” után rabló hadjárataikra, hogy évenként gazdagon megrakodva, hazatérjenek s teli tálak és poharak mellett hitsorsosaik butasága fölött nevensenek. Kissé jobban délfelé a zsidó sarlatánok e működési körétől, garázdálkodott halála napjáig a hírhedt sadagorai csodarabbi is, a ki valaha bankóhamisítás gyanúja alatt állott, s halálakor óriási vagyont hagyott maga után. Egyik bizonyítéka annak a dicsfénynek és titokszerűségnek, amelylyel ennek a szélhámosnak a „működése” körül volt véve, egy, már nyolcz nappal halála után megjelent, lelkesült hangon irt röpirat, a mely oly rohamosan kelt, hogy két hét közben további három kiadás vált szükségessé. Csak a galicziai hatóságok tétlensége csodálandó, a melyek ezen kizsákmányolást nyugodtan nézik. Már a sadagorai csodaember halála idején, a ki egyébiránt jobban

mint senki más, értett hitsorsosainak tudatlanságából hasznot húzni, hangok emelkedtek a sajtóban, a melyek nemcsak ezen tényeket beszéltek meg, hanem a hatóságok megfoghatatlan elnézését is megrótták. Ezen rabhik tevékenységének a pontosabb megfigyelése *igen különös dolgokat* hozna napfényre. A zsidólapok, a melyek a mi vallásunk jelképeit mint humbugot kinevetik, miért nem kárhozzatják hitsorsosaik e babonáját?

A zsidók a matematikában.

Dr. Dühring kimutatta, hogy a zsidók egy tudományban se miveltek valami jelentékeny dolgot. Ezúttal a tudományoknak egy ágát akarjuk különösen szemügyre venni, s a zsidók üzelveit e szakban megvilágítani: értjük a számtan szakmáját. Zsidó számtantanárok nagy számmal vannak, sőt némely egyetemeken nincs is más, mint zsidó számtantanár, értjük természetesen a kikeresztelkedett zsidókat is. A zsidóknak nem nagy tudományosságuk miatt sikerül az egyetemi tanárságokba benyomulni, hanem egyéb okok miatt. Ha pedig egyszer egy akadémiai testületbe zsidók tolakodtak be, nem sok idő múlva ők jutnak ott túlsúlyra. Alig ürül meg valami tanári szék, a héber is mindjárt ott van, a ki utódnak praesentáltatik. Halljuk csak, miként nyilatkozik Dr. Dühring egy, kevéssel ezelőtt megjelent s a matematikai világban nagy feltűnést keltett munkájában, a zsidóknak a matematikában való részvétele felől.

Ezt mondja: „Ha az ily kvalifikált fészkekbe, amint újabban növekvő mértékben történik, még sok zsidó betolul, a kik tudvalevőleg a korrupció körében tanyázni és halászni szoktak, – úgy ezen elhéberezítés által a matematika teljesen tönkřejut; mert a hébernek, képtelennek a termelésre, sőt még a hű utánzásra se felruházva elégséges képességekkel, – a matematikára esnek mint egy piacra, a hol található árukkal kereskedést űzhetnek; s a handlérozás ott is csak kézről-kézre megy nálok, ott, a hol közönséges ítélőtehetség elégséges. A hol azonban, mint a tudományczikkek továbbadásánál, finomabb kritika lenne szükséges, ott a zsidófajból szakadt tudósok már fenakadnak, s épen ők láthatók mindenféle oly árukra vetni magukat, a melyeknek még kevesebb reális értékük van, mint az ócska ruháknak, a melyekért nem a tudományosságra előkészített testvéreik házról-házra járnak.

Az alantasabb és rosszabb jobban illik a zsidók természetéhez, és korlátolt gondolkodásmódjuknak jobban megfelel, mint a magas és a kitűnő. Ez okból is láthatjuk, miért kifogásolják, sőt alacsonyítják ők épen a legnagyobb és legnemesebb jelenségeket, mint Lagrange, – és hogy ők idegen tojásokat költve ki, szemtelenül a maguk vívmányainak adják ki a másokéit. Ekkép cselekedett Jacobi, zsidó tanár Königsbergben, is, és mióta embereinek sikerült, őt mint első rangú matematikust feltüntetni, a héberség csapatostul nyomult be a matematika körébe. Emberei ott vannak az európai akadémiai székeken s egyetemi tanári állásokban, jár-szalagon vezetik a folyóiratokat, kényszerítik a fiatalságot a zsidó matematikusok műveinek a tanulmányozására, s a tolakodó zsidójelölteknek valamennyi iskolai tanári állomásra való jutást kényelmessé teszik. Egyáltalában támogatnak és elősegítenek minden piszkosságot és szédelgést, úgy hogy ujjai alatt a tudomány fiziognómiája valóban rút és öltözéke látha-

tólag a pizsoktól „fényes” lett. A handlérozási 1x1-nél fogva a zsidók egy kissé számoló gépek, s ez okból trombitálják ki magukat a matematika-kára kiválólag alkalmas egyéneknek: holott nemcsak régi faji történetük, hanem minden újabb vállalatuk is az ellenkezőt bizonyítja, H. G. M.

„Képek Braziliából”

a címe egy legutóbb (Lipscse és Berlin 1885) Koseritz C-től megjelent munkának, a melyben a szerző az Oceánon-túli élményeit közli. Valamely antiszemitikus hajlandóságnak a könyvben semmi nyoma; a szerző nyugodt, objectív módon elbeszéli, mit látott és hallott, s így a többi közt a 311. és 312. lapokon a következőket is:

A rendőrség a napokban újra közbevágot azon caften-ek és caftiná-k, azaz azon férfiak és asszonyok közé, a kik leányokkal kereskedést űznek, a kiket Európából importálnak és itt kizsákmányolnak. A prostitúció ugyan kikerülhetlen baj egy nagy városban mint Rio, a melynek 400,000 lakosa van; de a gyalázatos üzlet itt olyannyira elharapódzott, s azon szerencsétlen lények, a kik olcsó bájaikat kínálják, a spekuláció által oly borzadályos módon lőnek kizsákmányolva, hogy a kormány néhány évvel ezelőtt elhatározta, erélyesen közbelépni. Legelőször is az emberi „árú” importálói ellen jártak el, s nagy részük deportálva lett, mert a legtöbb idegen mint ilyen a deportációnak van alávetve. Az időben jutottak a dolog első részletei a közönség körébe, s azok hajmeresztők voltak. Az importálók legtöbbször marokkói és törökországi zsidók voltak, és sajnos, németek is, a kik azonban majdnem kivétel nélkül Izrael törzséhez tartoztak. A leányok leginkább *Magyarországból*, Galicziából és Kis-Oroszországból valók voltak, de Németország is szolgáltatta a maga jutalékát. Mert hát a nyomor nagy, s a szerencsétlen lények hiszékenysége még nagyobb. A kufárok a leányokkal elhitették, hogy itt jó családoknál jövedelmes szolgálatot találnak, s átutazási költségeikért adósleveleket írtak alá velük: ide érkezve, átadták a leányokat a gyalázatos mesterségnek, ha ők az átutazási költséget azonnal megfizetni nem tudták. Segítők és tanácsadók nélkül, idegen országban, majdnem valamennyien azon sorsra jutottak, a melyet szegénység oly gyakran készít a fiatalságnak és szépségnek. Ezen caften-eknek (ez az itt szokásos neve az ilyen egyéneknek,) legnagyobb része nagyszámú kis lakásnak a tulajdonosa vagy főbérője, a melyekbe a leányokat hozzák, a kik ott aztán nyomorúságos életet visznek; mert minden pénz, a mit keresnek, zsarnokaik kezeibe megy. Ezek gyalázatos mesterségüket közönségesen más mögé iparkodnak rejteni, t. i. dohánytőzsököt, csecsebecse-kereskedéseket, kávéházakat stb. tartanak, hogy ezzel becstelen keresetüket elpalástolják. Ezek a háztulajdonosok legtöbbször a fentebb leirt osztályhoz tartoznak, s köztük is dominál a marokkói elem és a zsidó vallás, csak azzal a különbséggel, hogy éhez az osztályhoz sok nő is tartozik, a kik természetesen szinte valamely látszólagos iparágat gyakorolnak, és rendszerint éppen ezek az asszonyok bánnak a legkeményszívűebben az általuk kizsákmányolt teremtésekkel. Ez az osztály volt a második, a melylyel a rendőrség mintegy egy évvel ezelőtt elismerésreméltó és beható módon foglalkozott. A mennyire lehetséges volt, fel tisztogatta a söpredéket, de az „óraságok” elég

ravaszak voltak, s egy nagy részük, a kiknek látszólagos üzletük van, honosította magát, tehát nem deportáltatható többé; s mivel a törvényhozás más büntetést nem szab, nem lehetett ez emberekhez hozzáférni. Persze a hiba a kormányánál van; meg kellene tagadnia a marokkói és galicziai zsidóktól a honosítást, mert ezek között nehéz lenne csak egyet is találni, a ki ne lenne caftan.

Intésül.

A keresztényeknek a zsidókkal való érintkezése rendszerint a keresztények hátrányára üt ki; mert a zsidó, legyen az közönséges trafikáló zsidó vagy pedig finom, nagy mester, a nem-zsidóban igen gyakran csak a gojt látja, a kivel csak azért érintkezik, hogy magának hasznot csináljon.

Látjuk ezt már a közönséges ruhás-zsidónál. Ha valamely szegény ember jön, utolsó holmiját, egy vagy néhány darab ruhadarabot eladni, nyomban öt-hat zsidó veszi körbe, behúzzák egy kapu alá, ott nő-getésükkel és agyonbeszélésükkel egészen megkábitják, s pár krajczárért elvételni hagyja utolsó vagyonát, és szomorúan megy haza, a hol felesége és gyermekei kenyérré várnak.

Az az ember pedig egyenesen el van veszve, a ki zsidóval egyszer hamis ügyletbe bocsátkozik. Nem egy fiatal legényke egy csomaggal a karja alatt félénken jár-kel a zsidó orgazda boltja előtt. Ez, mint valami keselyű, egy ideig szemmel kíséri őt, aztán hirtelen rárohan, beszél vele, beviszi a boltjába, vagy más valamely félreeső helyre, elveszi a darab kasmírt vagy selymet a legénykétől, ad neki érte valami potomságot, de mindjárt ki is tudja, melyik üzletben van a fiú alkalmazva. Az első lépés most meg van téve; a zsidó nemsokára felkeresi új kundsajtját, s a fiatal embert folyton és folyton az idegen vagyonba való belenyúlásra csábítja. A történet vége pedig az, hogy a dolog napfényre kerül a fiatal emberrel; a kár pedig már oly nagy levén hogy rokonai pótolni nem tudják, a fiatal ember a büntető bírósághoz vándorol, és existenciája a legtöbb esetben tönkre van téve. Az agyafűrt zsidó orgazda pedig a legtöbb esetben kimenekszik a büntetés alól, s ha becsukják is, büntetése kiállása után egyszerűen visszatér működésének teréhez, s üzletét nagyobb elővigyázattal, nagyobb raffineriával tovább viszi.

És aztán a sok sikkasztó! Avagy ezeknek legtöbbje nem-e olyan emberekből áll, a kik állásuknál fogva nem voltak rákényszerítve, s a kiknek maguktól eszük ágába se jutna, a börzén játszani. De ezek a szerencsétlenek is zsidókkal jöttek érintkezésbe. A zsidó a fáradalom nélküli nyereséggel tudja őket kecsegtetni s a nyervágyat és élvvágyat bennük felkelteni. Ha aztán az első lépés a sikamlós utón meg lett téve, a többi önmagától jő. A dolog vége itt is a büntető bíróság; holott a zsidó ügynök, a zsidó börzeiroda teljességgel meg nem csíphető, s akadálytalanul tovább csalogatja az áldozatokat. A „Neue Freie Presse” szerint a legutóbbi tíz hónap alatt Bécsben a bíróságnál feljelentett sikkasztások összege 5.102,833 firt, a melyet mintegy húsz egyén sikkasztott el. Ezen összegeknek legnagyobb része tudvalevőleg a börzén lett eljátszva.

Ilyen tények után azt hisszük, kötelességet teljesítünk akkor, ha a keresztényeket s nevezetesen a fiatalságot nyomatékosan óvjuk a zsidókká] való érintkezéstől.

Statisztikai adalékok.

Tudvalevőleg a statisztika a tudományoknak az az egyik ága, a melyre a legújabb időben a zsidók kiváló előszeretettel vetették magukat. Ezen előszeretetnek azonban az oka nemcsak abban rejlik, hogy a zsidóknak tudvalevőleg legkellemesebb foglalkozásuk a „zikcenezés-zakcenezés”, a mire a statisztikában, a hol a számok dominálnak, elég bő alkalom van; hanem a statisztikának a zsidók által mindinkább való okkupálásának legfőbb oka az, hogy ez úton iparkodnak a világ szemei elől elrejtteni egyrészt saját fajuknak rohamos szaporodását s gazdagodását, másrészt pedig ugyancsak saját fajuknak számokkal legjobban illusztrálható gyengéit, és azon egyéb adatokat, a melyek, ha a keresztény világ-szemei előtt lelkiismeretesen feltüntetve lennének évről-évre: ezek a száraz adatok lennének a leghathatósabb agitacionális fegyverek az antiszemitizmus kezében.

De azért hóbe-korba mégis csak hozzájutunk igen érdekes adatokhoz.

Ezúttal Izraelnek néhány statisztikai adattal feltüntethető bizonyos „gyengéi”-ről szólandunk.

Ugyanis az „Ausland” című német folyóiratnak 1880 ik évfolyami egyik számában a következő érdekes statisztikai adatok foglaltatnak:

„A porosz hivatalos statisztika (30. K. 13. 1.) szerint minden egy millió közül van Poroszországban:

	Vak:	Siketnéma:	Bárgyú:	Tébolyodott:
		(gyermekkorától fogva)		
Evangélikus	899	965		1437
Katholikus	997	1027		1346
Izraelita	1334	1488		1826
				1697

A bajor királyság statisztikai felvételei (36. f. 376. 1.) pedig a következő adatokat' szolgáltatják:

	Vak:	Siketnéma:	Bárgyú:	Tébolyodott:
		(gyermekségétől fogva)		
Katholikus	827	856	1483	964
Protestáns	786	850	1514	925
Izraelita	1337	1817	2072	2862

E számok bizonyítják, hogy a zsidók az elmebetegek számához a legnagyobb kontingenst szolgáltatják; Poroszországban ez kétszer, Bajorországban pedig háromszor oly nagy mint a keresztényeké. Bajorországban 29 tébolyodott esik Izraelnek minden tízezer fiára. A bajorországi tébolydák statisztikája ugyanezt bizonyítja. A siketnémák nagy száma a zsidóknál kiválólag a rokonok közti gyakori házasságnak tulajdonítandó, szintűgy mint a születéstől fogva fenforgó bárgyúság is. A zsidók továbbá igen fogékonyak a bőrbetegségek és a Diabetes mellitus (czukorhurut) iránt. Dr. Seeger szerint (Diabetes mellitus, Karlsbad, 2-ik kiadás 1875.) 140 beteg között 36 zsidó van, tehát több mint 25%, holott a zsidó betegeknek kontingense Karlsbadban 10%-ot tesz ki. A zsidók ritkán esnek typhusba, de viszont altesti bántalmaktól gyakrabban vannak megtámadva.